

[Ministeren for skatter og afgifter]

må anses for ønskeligt, og hvis skatteyderen ikke selv har antaget en forsvarer. Beskikkelsen foretages af retten på det sted, hvor skatteyderen har hjemting, og anmodning om beskikkelse kan fremsættes både af skatteyderen og af skattemyndighederne.

Ordningen ligger tæt op ad retsplejelovens regler om beskikkelse af en forsvarer for en sigtet under den politimæssige efterforskning af en straffesag. Forsvareren får således samme adgang til aktindsigt i skattemyndighedernes materiale, som forsvareren efter retsplejeloven har til politiets materiale, og med hensyn til forsvarerens vederlag og det offentlige mulighed for erstatning herfor hos skatteyderen gælder retsplejelovens regler. Statens udgifter til ordningen anslås til højst 1 mill. kr. årligt.

Jeg kan oplyse, at jeg har anmodet udvalget om at overveje, om den samme bistandsordning bør indføres i forbindelse med sager om overtrædelse af told- og afgiftslovgivningen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de hertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for nordiske anliggender (Chr. Christensen):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten af 15. juni 1983 om ændring af samarbejdsoverenskomsten af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

(Beslutningsforslag nr. B 16).

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten af 15. juni 1983 om ændring af overenskomsten af 6. november 1972 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om samarbejde på transport- og kommunikationsområdet.

(Beslutningsforslag nr. B 17).

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftalen af 13. juni 1983 om ændring af aftalen af 15. marts 1971 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om kulturelt samarbejde.

(Beslutningsforslag nr. B 18).

Førstnævnte overenskomst, også kaldet Helsingforsaftalen, kan vel betegnes som en slags »grundlov« for det nordiske samarbejde både i det parlamentariske samarbejdsorgan Nordisk Råd og på regeringsplan i Nordisk Ministerråd.

Som det vil være en række medlemmer af folketinget bekendt, har spørgsmålet om Færøernes og Ålands repræsentation og deltagelse i Nordisk Råds arbejde samt adgangen til deltagelse i Nordisk Ministerråds arbejde længe været under debat. Hertil kom så i forbindelse med gennemførelsen af hjemmestyreordningen i Grønland spørgsmålet om Grønlands repræsentation og adgang til deltagelse i det nordiske samarbejde. Baggrunden for denne debat var et fra færøsk side klart udtalt ønske om en forbedret repræsentation i og udvidet adgang til at deltage i samarbejdet samt den danske regerings ønske om en undersøgelse af, hvorledes Færøerne og Grønland kunne opnå selvstændig repræsentation i Nordisk Råd.

Ønskerne om en selvstændig repræsentation for Færøerne, Grønland og Åland mødte på nogle hold modstand ud fra den betragtning, at Nordisk Råd er en international organisation bestående af suveræne stater, men støttedes i videst muligt omfang fra dansk og islandsk side. Den kompromisløsning, der udmøntedes i vedtagelsen af en række rekommandationer på Nordisk Råds 31. session om ændring af samarbejdsoverenskomsten og i nødvendigt omfang af andre nordiske samarbejdsaftaler samt af Nordisk Råds og Nordisk Ministerråds arbejdsordener, repræsenterer efter min opfattelse det maksimale af, hvad der kunne skabes den fornødne enighed om mellem de nordiske lande.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager forslagene til folketingsbeslutning, skal jeg derfor anbefale disse til velvillig behandling i tinget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 94

1) Til udenrigsministeren af:

Steen Folke (VS):